

แนวความคิดของต่างประเทศเกี่ยวกับกฎหมายอาญาเพื่อ (Overcriminalization)

จากการศึกษาหนังสือและบทความทางวิชาการของต่างประเทศ^๑ กฎหมายอาญาเพื่อ (Overcriminalization) คือ การใช้กฎหมายอาญาที่ไม่เหมาะสมและทำให้เกิดปัญหาในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา ลักษณะการใช้กฎหมายอาญาไม่เหมาะสมมีการยกตัวอย่าง เช่น การใช้กฎหมายอาญาเพื่อบังคับให้เป็นไปตามหลักศีลธรรม เพื่อให้มีบริการทางสังคม และเพื่อแก้ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งล้วนทำให้กฎหมายอาญาขาดประสิทธิภาพในการใช้บังคับกับพฤติกรรมที่เป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริงได้ นักวิชาการต่างประเทศได้พยายามเสนอแนวคิดเพื่อแก้ไขปัญหากฎหมายอาญาเพื่อ โดยให้นักนิติบัญญัติเข้าใจหน้าที่ที่แท้จริงของกฎหมายอาญาซึ่งความผิดทางอาญาที่ต้องร้ายแรงเพียงพอที่จะได้รับการดำเนินจากสังคมและที่สมควรได้รับการลงโทษ^๒ ในที่นี้ อาจสรุปแนวคิดจากนักคิดต่างประเทศเกี่ยวกับการกระทำที่ไม่ควรเป็นความผิดทางอาญาได้ดังนี้

๑. แนวคิดทางศีลธรรมของสังคม (Legal Moralism)

ตามทฤษฎี Legal Moralism กฎหมายจำต้องบัญญัติให้การกระทำความผิดทางศีลธรรมอย่างร้ายแรงเป็นความผิดทางอาญาและต้องได้รับการลงโทษ เพื่อเป็นการรักษามาตรฐานทางศีลธรรมของสังคม (public moral standard) ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการทำให้สังคมดำรงอยู่^๓ ดังนั้น การจะบัญญัติกฎหมายให้การกระทำใดเป็นความผิดทางอาญา การกระทำนั้นต้องเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นพ้องต้องกันว่าผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรง ซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศและสังคม และอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคมที่เปลี่ยนไป เช่น ความผิดเกี่ยวกับการรักร่วมเพศ การผิดประเวณี หรือการทำแท้ง

^๑ได้แก่ หนังสือและบทความต่อไปนี้

(๑) Sanford H. Kadish, Some Observations on the Use of Criminal Sanctions in Enforcing Economic Regulations, The University of Chicago Law Review, Vol. 30 No. 3, Spring (1963).

(๒) Sanford H. Kadish, The Crisis of Overcriminalization, American Criminal Law Quarterly, 7:24 (1968).

(๓) R. A. Posner, An Economic Theory of the Criminal Law, Columbia Law Review, 6: 85 (1985).

(๔) Andrew Ashworth, Conceptions of Overcriminalization, Ohio State Journal of Criminal Law, 5: 407 (2008).

(๕) Stephen F. Smith, Overcoming Overcriminalization, Journal of Criminal Law and Criminology, Vol. 102 Issue 3, Summer (2012).

(๖) Douglas Husak, Overcriminalization: The Limits of the Criminal Law, Oxford University Press, 2008.

^๒ A. Ashworth, Conceptions of Overcriminalization, Ohio State Journal of Criminal Law, 5: 407 (2008).

^๓ P. Devlin, The Enforcement of Morals, Oxford: Oxford University Press (1965).

แนวคิดทางศีลธรรมของสังคมที่จะนำมาใช้กำหนดความผิดอาญามีหลักพิจารณา
ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่เป็นมาตรฐานทางศีลธรรมส่วนบุคคล^๔ ดังตัวอย่างเกี่ยวกับการทำแท้ง
ในสังคมอเมริกันยังไม่มีฉันทามติว่าควรเป็นความผิดอาญาหรือไม่ Sandford H. Kadish
จึงให้ความเห็นว่ากฎหมายอาญาไม่มีหน้าที่ในการระงับข้อพิพาททางสังคม ประกอบกับเมื่อพิจารณา
ผลกระทบในทางลบที่มีต่อสังคม การทำแท้งจึงไม่ควรเป็นความผิดทางอาญา^๕

(๒) เป็นการกระทำที่สมควรได้รับการตำหนิ (requirement of fault) ความผิด
ทางศีลธรรมที่ควรเป็นความผิดอาญา คือ ความผิดที่สังคมมุ่งหมายไปที่การประณามการกระทำ
ไม่ใช่มุ่งที่ผลลัพธ์ของการกระทำ จากหลักพิจารณานี้ Andrew Ashworth จึงได้วิจารณ์เกี่ยวกับ
ความผิดเด็ดขาดทางอาญา (strict liability) ว่าอาจไม่ควรเป็นความผิดทางอาญา หากกฎหมาย
ไม่สามารถทำให้ชัดเจนได้ว่าผู้กระทำความผิดเพียงพอดต่อการสมควรได้รับการตำหนิ^๖

(๓) หลักการประณามเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างและความยุติธรรม (fair and
representative labeling) ไม่เพียงแต่การกำหนดอัตราโทษ Ashworth ให้ความเห็นว่า การจำแนก
ประเภทของความผิดควรสอดคล้องกับความร้ายแรงของการกระทำที่เป็นความผิดซึ่งเกี่ยวข้องกับ
ความเข้าใจของสังคมเกี่ยวกับความผิดนั้นด้วย^๗ การกำหนดประเภทของความผิดเกินความร้ายแรง
ของการกระทำหรือไม่เป็นไปตามหลักการประณามเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างหรือความยุติธรรมย่อมทำให้
กฎหมายอาญาเพื่อ

(๔) หลักความชั่ว (culpability) Ashworth ให้ความเห็นไว้ว่า หากกฎหมาย
อาญาจะลงโทษการกระทำที่สังคมมองว่าเป็นความผิด จะต้องลงโทษที่การกระทำไม่ใช่ผลลัพธ์
ของการกระทำนั้น ดังจะเห็นได้จากกฎหมายอาญาบัญญัติให้การตระเตรียมหรือพยายามกระทำ
ความผิดก็เป็นความผิดได้ แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะไม่สัมฤทธิ์ผลที่มุ่งหมาย^๘ แต่ถ้ากฎหมายอาญา
ลงโทษบุคคลจากผลลัพธ์ของการกระทำ กล่าวคือ การกระทำเพียงเล็กน้อยแต่ส่งผลกระทบรุนแรง เช่น
การทำร้ายร่างกายเพียงเล็กน้อยแต่เหยื่อเสียชีวิต อาจทำให้เกิดปัญหาได้ การกำหนดความผิดอาญา
จากผลลัพธ์ของการกระทำจึงควรกำหนดระดับทางศีลธรรมขั้นต่ำไว้โดยต้องเป็นการกระทำที่มี
ความร้ายแรงทางศีลธรรมเพียงพอที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับการลงโทษจากผลลัพธ์ของการกระทำ
ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่ผลที่มุ่งหวังจากการกระทำนั้น

^๔“Unless a deliberate attempt is to be made by society, acting through the
agency of the law, to equate the sphere of crime with that of sin, there must remain a realm of
private morality and immorality which is, in brief and crude terms, not the law's business.”
Wolfenden Report, Great Britain Committee on Homosexual Offences and Prostitution, Report,
Command No. 247 (1965), Paras. 61 and 62.

^๕S. H. Kadish, The Crisis of Overcriminalization, American Criminal Law Quarterly,
7:24 (1968), page 24.

^๖A. Ashworth, Conceptions of Overcriminalization, Ohio State Journal of Criminal
Law, 5: 407 (2008), page 411.

^๗Ibid, page 410.

^๘Ibid, pages 411-413.

๒. แนวคิดอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism)

Ashworth กล่าวว่า กฎหมายอาญาไม่อาจทำหน้าที่เป็นเพียงกฎหมายที่มุ่งหมายการชดเชยให้กับการกระทำที่ผ่านไปแล้วเท่านั้น แต่ต้องมีหน้าที่ในการป้องกันภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับสังคมในอนาคตด้วย^๙

แนวความคิดดังกล่าวมาจากทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยมที่พัฒนามาจากทฤษฎีของ Jeremy Bentham และหลัก Harm Principle^{๑๐} ของ John Stuart Mill ซึ่งนักปรัชญาทั้งสองท่านเชื่อว่าศีลธรรมสามารถเข้าใจได้ในรูปแบบของความสุข (happiness) สูงสุดของสังคม โดยการคำนวณสัดส่วนของอรรถประโยชน์ (utility) ต่อความเสียหาย (harm) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่นำไปสู่ความสุขสูงสุด โดยเชื่อว่าการละเมิดสิทธิของประชาชนเป็นสิ่งถูกต้องเสมอหากนำไปสู่ความสุขสูงสุดของสังคม และการออกกฎหมายให้บุคคลในสังคมเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ย่อมนำไปสู่ความสุขสูงสุดของสังคมได้ แนวความคิดนี้จึงใช้สนับสนุนการกำหนดความผิดทางอาญาสำหรับการกระทำที่สร้างความเสียหายร้ายแรงเนื่องจากได้คำนึงถึงสิทธิของบุคคลในสังคม

ตามทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม การจะบัญญัติให้การกระทำใดเป็นความผิดและสมควรได้รับโทษทางอาญา ประโยชน์ต่อสังคมที่ได้รับจะต้องมากกว่าราคาที่เสียไป ในประเด็นนี้ Kadish ได้วิเคราะห์ประเภทความผิดทางอาญาที่อาจเป็นผลเสียมากกว่าผลดี (more harm than good)^{๑๑} โดยให้เหตุผลหลายประการ หนึ่งในนั้นคือความผิดที่กระบวนทางอาญาไม่สามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยธรรมชาติของความผิดนั้นเอง อาทิ ความผิดในที่รโหฐาน ความผิดที่เกี่ยวข้องกับความยินยอมของบุคคล เช่น การค้าประเวณี การร่วมประเวณีที่ผิดปกติ (abnormal sexual intercourse) และความผิดที่การถูกลงโทษไม่สามารถยับยั้งการกระทำได้ เช่น การติดยาเสพติด ถึงแม้ว่าการกระทำข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นภัยต่อสังคม แต่การกระบวนทางอาญาในการยับยั้งการกระทำเหล่านี้ไม่มีประสิทธิภาพและเป็นการฟุ่มเฟือยนำไปสู่การเบียดบังทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดไปใช้ในทางที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ ทำให้กระบวนทางอาญาสูญเสียโอกาสที่จะใช้ทรัพยากรดังกล่าวในการป้องกันการกระทำความผิดที่เป็นภัยต่อสังคมมากกว่า อีกทั้งกระบวนทางอาญาที่ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้ ย่อมทำให้สังคมเมินเฉยต่อกระบวนนั้น ดูหมิ่นผู้บัญญัติกฎหมายและผู้บังคับใช้กฎหมาย และทำลายภาพลักษณ์ของการบังคับใช้กฎหมายโดยรวม^{๑๒}

นอกจากนี้ Kadish ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความผิดอาญาบางประเภท โดยใช้ทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยมนี้ ได้แก่

- ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด Kadish เห็นว่า การกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญาก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดีต่อสังคม เพราะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนำไปสู่การกระทำ

^๙Ibid, page 417.

^{๑๐}“The only purpose for which power can be rightfully exercised over any member of a civilized community, against his will, is to prevent harm to others. His own good, either physical or moral, is not a sufficient warrant.” J. S. Mill, *On Liberty*, London: Longman, Roberts & Green (1869).

^{๑๑}S. H. Kadish, *The Crisis of Overcriminalization*, *American Criminal Law Quarterly*, 7:24 (1968), page 33.

^{๑๒}Ibid, pages 20-23.

ความผิดทางอาญาประเภทอื่น ๆ เอื้อประโยชน์ต่อผู้กระทำความผิด และก่อให้เกิดการทุจริตของเจ้าหน้าที่อีกด้วย^{๑๓}

- ความผิดอาญาที่สามารถป้องกันหรือควบคุมได้ด้วยวิธีอื่น เช่น ความผิดเกี่ยวกับเช็ค Kadish เห็นว่า ความผิดเกี่ยวกับเช็คมักจะไม่มีกำหนดให้ต้องพิสูจน์ว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนาฉ้อโกง กฎหมายอาญาจึงนำมาใช้เพื่อรองรับความเสี่ยงทางธุรกิจซึ่งโดยแท้จริงแล้วผู้ประกอบการควรเป็นผู้รับความเสี่ยงนั้น^{๑๔} ไม่ใช่หน้าที่ของกฎหมายอาญาที่มีภาระอยู่มากแล้ว และควรนำวิธีการอื่นที่ก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมและเศรษฐกิจในระยะยาวมากกว่ามาใช้แทน เช่น การให้สินเชื่อที่รัดกุมมากขึ้น

- ความผิดอาญาที่เป็นข้อกำหนดให้ความยากจนเป็นความผิดในทางอ้อม เช่น ความผิดเกี่ยวกับคนจรจัด (vagrancy) Kadish เห็นว่า เป็นการใช้กฎหมายอาญาอย่างไม่มีประสิทธิภาพและเป็นวิธีแก้ไขปัญหที่ไม่เหมาะสม

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม หากการบังคับใช้กฎหมายอาญาก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อสังคมมากกว่าประโยชน์ที่ได้รับ ถึงแม้ว่าการกระทำนั้นจะเป็นความผิดทางศีลธรรม ก็อาจไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะใช้ตัดสินว่าการกระทำนั้นสมควรกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญา

๓. แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์

หลักกฎหมายอาญาตามมุมมองทางเศรษฐศาสตร์ของ Ricahrd A. Posner^{๑๕} เชื่อว่าการกระทำความผิดทางอาญาเป็นการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาด กฎหมายอาญาจึงช่วยสนับสนุนความมีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจด้วยการยับยั้งไม่ให้มีการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาด หลักคิดนี้ช่วยอธิบายความจำเป็นในการกำหนดให้ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือความผิดเกี่ยวกับร่างกายเป็นความผิดอาญาได้ เนื่องจากความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาดโดยตรง ส่วนความผิดทางร่างกายเป็นการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาดโดยอ้อม เพราะส่งผลในทางลบต่อตลาดโดยรวม

Posner เห็นว่า การกระทำความผิดทางอาญาเป็นการกระทำที่ผ่านการคำนวณมาแล้ว หากราคาที่ผู้กระทำความผิดต้องจ่าย (การถูกลงโทษ) สูงกว่าประโยชน์ที่ได้จากการกระทำความผิด (ไม่ว่าทางกายภาพหรือทางจิตใจ) บุคคลย่อมไม่กระทำความผิด ซึ่งการลงโทษทางอาญามีความจำเป็น เนื่องจากกฎหมายละเมิดอาจไม่เพียงพอและผู้ที่เกี่ยวข้องการทำงานของตลาดจำนวนมากไม่มีความสามารถทางการเงินมากพอจะชดใช้ความเสียหายทางละเมิดได้ ความรุนแรงของโทษทางอาญาตามทฤษฎีของ Posner จะต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน เช่น ค่าใช้จ่ายในการบังคับใช้กฎหมายและการฟ้องร้องคดี หรือความน่าจะเป็นที่จะถูกพิพากษาให้ลงโทษ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อที่ว่ากำหนดโทษสูงสุดสำหรับทุกความผิดอาจเป็นหนทางหนึ่งในการยับยั้งการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาดได้โดยไม่ต้องมีการคำนวณใด ๆ ซึ่งอาจส่งผลให้บุคคล

^{๑๓}Ibid, page 25.

^{๑๔}Ibid, page 29.

^{๑๕}R. A. Posner, An Economic Theory of the Criminal Law, Columbia Law Review, 6: 85 (1985).

ไม่หยุดการกระทำไว้เพียงแต่ความผิดเล็กน้อย การกำหนดบทลงโทษจึงควรมีความรุนแรงเท่าที่จำเป็น สำหรับการยับยั้งการกระทำความผิด (marginal deterrence)

Posner กล่าวเพียงว่า ความผิดทางอาญาเป็นการเพิ่มความมั่งคั่งให้กับสังคม (wealth-maximizing) แต่ควรกำหนดขึ้นเพื่อป้องกันสังคมเท่านั้น (defense) โดยไม่ได้ให้ความเห็นว่าเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าการหลีกเลี่ยงการทำงานของตลาดในลักษณะใดที่ควรเป็นหรือไม่ควรเป็นความผิดทางอาญา

๔. แนวคิดอื่น ๆ

นอกเหนือจากแนวคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดความผิดอาญาอื่น ๆ อีก ซึ่งพิจารณาตามสภาพของการกระทำความผิด ได้แก่

๔.๑ ความผิดทางอาญาเกี่ยวกับการควบคุมทางเศรษฐกิจ (Economic Regulations) ซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่การกระทำที่สังคมมองว่าผิดศีลธรรมนั้น มีแนวคิดในทางตรงกันข้ามกับแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ว่า กฎหมายอาญาที่กำหนดความผิดดังกล่าวเป็นการขัดขวางการทำงานของตลาด และไม่เห็นผลชัดเจนเพียงพอหรือทันที (เช่น ความผิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม) อีกทั้งไม่สามารถระบุตัวผู้รับผิดชอบได้ (เช่น ความผิดที่กระทำโดยบริษัท) จึงอาจเกิดคำถามขึ้นว่าความผิดประเภทนี้ควรเป็นความผิดทางอาญาหรือไม่

ในประเด็นข้างต้น Ashworth เชื่อว่าความผิดเกี่ยวกับการควบคุมทางเศรษฐกิจมีนัยสำคัญทางศีลธรรมเพียงพอที่จะกำหนดให้เป็นความผิดทางอาญา แต่ต้องเป็นการกระทำที่เข้าเงื่อนไขของหลักการสมควรได้รับการตำหนิ (requirement of fault) ด้วย มิเช่นนั้นสมควรกำหนดให้เป็นเพียงการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ (violations) ก็เพียงพอ^{๑๖}

Kadish ชี้ให้เห็นว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับการควบคุมทางเศรษฐกิจมักเป็นความผิดที่เกิดจากการคำนวณผลกำไรทางธุรกิจ จึงมีเจตนาที่จะกระทำความผิดที่สามารถพิสูจน์ได้ หากจะกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดทางอาญา ก็ควรกำหนดลักษณะการกระทำให้ชัดเจนเพื่อทำให้แน่ใจว่าจะไม่ครอบคลุมถึงการกระทำตามธรรมดาทางธุรกิจโดยชอบธรรม และหากจะเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ได้รับสิทธิในการพิสูจน์ตนเองภายใต้กระบวนการของศาล การกระทำความผิดดังกล่าวก็ไม่สมควรมีโทษรุนแรงเพราะจะเกิดความไม่ยุติธรรมต่อผู้กระทำความผิด^{๑๗}

๔.๒ ความผิดทางอาญาที่ไม่มีกำหนดลักษณะของการกระทำที่ชัดเจน เช่น ความผิดเกี่ยวกับการรักษาความเป็นระเบียบของบ้านเมือง การกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอาญาไม่ได้รับการสนับสนุนจากแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากการกระทำบางประการที่เข้าข่ายความผิดดังกล่าวไม่ใช่ความผิดทางศีลธรรม เช่น การก่อความวุ่นวายในที่สาธารณะ อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญและความยุ่งยากให้แก่รัฐและบุคคลในสังคมเพียงเล็กน้อยเกินกว่าที่จะเอาผิด อีกทั้งการกำหนดลักษณะของการกระทำไว้อย่างกว้างจนเกิดความไม่ชัดเจนว่าการกระทำใดเป็นความผิด นอกจากจะทำให้คนในสังคมไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนกระทำนั้นเป็นความผิดหรือไม่ ซึ่งขัดกับหลักนิติธรรมแล้ว ยังเป็นการให้อำนาจกับเจ้าหน้าที่

^{๑๖}A. Ashworth, Conceptions of Overcriminalization, Ohio State Journal of Criminal Law, 5: 407 (2008), pages 418-423.

^{๑๗}S. H. Kadish, Some Observations on the Use of Criminal Sanctions in Enforcing Economic Regulations, The University of Chicago Law Review, 3:30 (1963).

ตำรวจในการเลือกว่าจะบังคับใช้กฎหมายในกรณีใด ซึ่งหากไม่มีการควบคุมการใช้อำนาจดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ อาจนำไปสู่การใช้อำนาจในทางไม่ชอบได้ จึงสมควรพิจารณากำหนดลักษณะการกระทำที่ชัดเจนที่สมควรให้เป็นความผิดทางอาญา^{๑๘}

๔.๓ ความผิดทางอาญาที่เป็นการผิดสัญญาทางแพ่งโดยแท้ อาจขัดกับแนวคิดเกี่ยวกับหลักสิทธิมนุษยชนสากล โดยเฉพาะหลักกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights - ICCPR) ข้อ ๑๑ ที่ห้ามมิให้บุคคลใดถูกจำคุกเพียงเพราะบุคคลนั้นไม่สามารถปฏิบัติตามข้อผูกพันทางสัญญาได้^{๑๙} การกระทำที่เป็นการผิดสัญญาทางแพ่ง เช่น การไม่ชำระหนี้ โดยไม่มีเจตนาชั่วหรือองค์ประกอบอื่น อันจะทำให้การกระทำสมควรเป็นความผิดทางอาญา จึงไม่ควรเป็นความผิดทางอาญาที่มีโทษจำคุก หรือมีการใช้มาตรการกักขังแทนโทษปรับ และการกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดอาญาในลักษณะดังกล่าวย่อมทำให้เกิดกฎหมายอาญาเพื่อ

^{๑๘}S. H. Kadish, The Crisis of Overcriminalization, American Criminal Law Quarterly, 7:24 (1968), pages 30-33.

^{๑๙} Article 11. No one shall be imprisoned merely on the ground of inability to fulfill a contractual obligation.